

Standaardtekst – Betwisting van de belastingverhoging van 10%

De vennootschap (maatschappelijke benaming toevoegen)/de heer (...) of mevrouw (...) (indien natuurlijk persoon) kan zich niet vinden in de door Uw administratie toegepaste belastingverhoging. Zij/Hij wenst dan ook bezwaar in te dienen tegen de gevestigde aanslag.

Uit het fiscale dossier blijkt afdoende dat de vennootschap/de heer (...) of mevrouw (...) zich steeds zo goed als mogelijk als een *bonafide* belastingplichtige tracht te gedragen. Er was nooit enige intentie om belastingen te ontduiken of andere gedragingen te stellen die als kwade trouw kunnen worden beschouwd.

Bovendien betreft het hier een **eerste overtreding waarbij er op geen enkel ogenblik de intentie was om belastingen te ontduiken**. Uw administratie kan dus afzien van het opleggen van de minimale belastingverhoging van 10%.

De toepasselijke wetgeving koppelt de mogelijkheid om af te zien van de minimale belastingverhoging van 10% slechts aan één voorwaarde: de **afwezigheid van kwade trouw** in hoofde van de belastingplichtige.

Geen enkele andere voorwaarde moet voldaan zijn opdat Uw administratie kan afzien van de minimale belastingverhoging. Noch de vraag of er sprake is van een principekwestie, noch de aanwezigheid van overmacht zijn, bijvoorbeeld, van belang.

Dit staat duidelijk in artikel 444 WIB/92 [eigen nadruk]:

“Bij niet-aangifte, bij laattijdige overlegging van de aangifte of in geval van onvolledige of onjuiste aangifte, worden de op het niet aangegeven of laattijdig aangegeven inkomstengedeelte verschuldigde belastingen, bepaald voor enige verrekening van de voorheffingen, de belastingkredieten, het forfaitair gedeelte van de buitenlandse belasting en de voorafbetalingen, vermeerderd met een belastingverhoging die wordt bepaald naar gelang van de aard en de ernst van de overtreding, volgens een schaal waarvan de trappen door de Koning worden vastgesteld en gaande van 10 pct. tot 200 pct. van de op het niet aangegeven of laattijdig aangegeven inkomstengedeelte verschuldigde belastingen.

(...)

Bij ontstentenis van kwade trouw kan worden afgezien van het minimum van 10 pct. belastingverhoging.

(...)

Zoals hierboven reeds gemeld is er in het dossier geen enkel element die wijst op kwade trouw. (Verder aan te vullen specifiek per dossier, zoals : “De vennootschap/de heer (...) of mevrouw (...) probeert steeds haar/zijn fiscale verplichtingen correct na te leven, maar gezien de complexiteit van de wetgeving en de vele administratieve is het

onmogelijk om te garanderen dat vergissingen zonder kwade trouw gebeuren. De vennootschap/de heer (...) of mevrouw (...) zal proberen om in de toekomst dan ook rekening te houden met de opmerkingen aangebracht door de controle”)

Als gevolg hiervan wenst de vennootschap /de heer (...) of mevrouw (...) krachtens de artikelen 366 e.v. WIB/92 bezwaar in te dienen tegen de gevestigde aanslag, op grond van het feit dat de toepassing van de belastingverhoging van 10% wordt betwist.

Mogelijke varianten – Verzoek om kwijtschelding van de belastingverhoging wegens gebrekkige motivering, principiële discussie of onevenredige sanctie

Overeenkomstig artikel 226 K.B./W.I.B. wordt een belastingverhoging van 10% opgelegd met als verantwoording onvolledige of onjuiste aangifte zonder het opzet de belasting te ontduiken, 1e overtreding.

Gebrekkige motivering

Er dient vastgesteld te worden dat de belastingverhoging niet gemotiveerd wordt, doch dat louter verwezen wordt naar de formulering “onvolledige of onjuiste aangifte zonder het opzet de belasting te ontduiken, 1e overtreding”.

De vennootschap/de heer (...) of mevrouw (...) meent dat de opgelegde sanctie niet afdoende werd gemotiveerd. Het niet of het niet voldoende respecteren van de motiveringsverplichting heeft belangrijke consequenties voor de rechtsgeldigheid van de opgelegde sanctie.

De motivering van de administratieve sanctionering is vooreerst vastgelegd in artikel 109 van de Wet van 4 augustus 1986 houdende fiscale bepalingen.¹

Dit artikel voorziet dat wanneer een belastingadministratie aan een belastingplichtige een bericht zendt, waarbij hem een administratieve boete wordt opgelegd, dit bericht de feiten moet vermelden die de overtreding opleveren samen met de verwijzing naar de toepasselijke wettekst en tevens de motieven moet opgeven die hebben gediend om het bedrag van de boete vast te stellen.

Naast de Wet van 4 augustus 1986 vloeit de motivering van de administratieve sanctionering ook voort uit de bepalingen van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.²

Sinds deze wet geldt als algemene regel dat administratieve overheden gebonden zijn door een formele motiveringsplicht en de verplichting hebben om in de beslissing zelf

¹ B.S., 20 augustus 1986.

² B.S., 12 september 1991.

de juridische en de feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.³

Principiële discussie

Wij zijn van oordeel dat de belastingverhoging van 10% minstens kwijtgescholden dient te worden, gezien duidelijk blijkt dat de Administratie een principiële discussie voert en er allerminst sprake is van een onjuiste aangifte.

Onevenredige sanctie⁴

De toepassing van de 10% belastingverhoging heeft een impact op de toepassing van de aftrekken van artikel 207 WIB/92. De toepassing van het aftrekverbod van artikel 206/3 §1 WIB/92 voor de belastingverhoging van 10% heeft een sanctie tot gevolg die onevenredig is met de overtreding van de vennootschap/de heer (...) of mevrouw (...). Bovendien is het waarschijnlijk dat het Grondwettelijk Hof binnenkort zal oordelen dat de toepassing van artikel 206/3 §1 WIB/92 strijdig is met de Grondwet. Wij vermoeden dat de belastingadministratie de 10% belastingverhoging heeft toegepast om toepassing te kunnen maken van de aftrekbeperking van artikel 206/3 §1 WIB/92. De rechtspraak heeft reeds meermaals geoordeeld dat de toepassing van de 10% belastingverhoging onverantwoord is wanneer die aanleiding geeft tot een onevenredig nadeel door de toepassing van artikel 206/3 §1 WIB/92.

³ Zie artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991; OPDEBEEK I. en COOLSAET A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999,

⁴ Hof van Beroep - Gent - 5e kamer - Arrest van 30 januari 2024 – Rolnummer 2022/AR/1450
De belastingverhoging vastgesteld op basis van artikel 444 WIB 92 is een sanctie van strafrechtelijke aard. De rechter aan wie wordt gevraagd een administratieve sanctie te herzien die een repressief karakter heeft in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mensen, moet de wettigheid van deze sanctie onderzoeken en kan in het bijzonder nagaan of deze sanctie verenigbaar is met de bindende eisen van internationale verdragen en nationaal recht, inclusief algemene rechtsbeginselen. In zijn arrest van 30-01-2024 heeft het Hof van Beroep de belastingverhoging verlaagd van 10% naar 1% van de verschuldigde belasting.